

Sygn. akt II AKa 103/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 maja 2017r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Paweł Rysiński (spr.)

Sędziowie: SA – Ewa Gregajtys

SA – Ewa Leszczyńska - Furtak

Protokolant: – st. sekr. sąd. Marzena Brzozowska

przy udziale Prokuratora Marka Deczkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 12 maja 2017 r. w Warszawie

sprawy R. J. urodz. (...) w W. s. E.

oskarżonego o czyn z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 19 grudnia 2016 r. sygn. akt VIII K 151/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 60 § 2 k.k. i art. 60 § 6 pkt 2 k.k. orzeczoną wobec R. J. karę pozbawienia wolności obniża do 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy; utrzymuje w mocy wyrok w pozostałej części;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe należne za postępowanie w sprawie, w tym 300 (trzysta) zł z tytułu opłaty;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. B. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł – w tym 23% VAT, z tytułu zwrotu kosztów obrony oskarżonego z urzędu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 19 grudnia 2016 r. **R. J.** został skazany na karę 3 lat pozbawienia wolności

i grzywnę za dokonanie wewnątrzspółnotowego nabycia w H. i przemieszczenia do P. ponad 300 gram marihuany – **tj. zbrodnię z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.**

We wniesionej apelacji **obrońca** oskarżonego zarzuciła wyrokowi obrazę przepisów postępowania, a to art. 5 § 2, art. 4, art. 7, art. 92 i art. 410 k.p.k. oraz błędne ustalenia faktyczne – w szczególności zaś ustalenie, że oskarżony popełnił czyn mu przypisany. W konkluzji tych zarzutów wniosła o uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Jako zarzut alternatywny skarżąca podniosła rażącą niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności i grzywny i wniosła o ich obniżenie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja w części dotyczącej uchybień w postępowaniu i błędnych ustaleń faktycznych jest na tyle oczywście bezzasadna, że wystarczy wskazać co następuje.

Istota apelacji w tej części sprowadza się do twierdzenia, że oskarżony nie miał świadomości co znajduje się w odbieranej przesyłce i jedynie wyświadczał przysługę znajomemu, nie mając – dalszego – związku z osobami dokonującymi przedmiotowego przestępstwa.

Tymczasem Sąd w motywach wyroku (k. 2 – 6 uzasadnienia) obszernie, precyzyjnie i przekonująco wykazał, w szczególności na podstawie badania połączeń telefonicznych, że oskarżony w czasie dokonywania przestępstwa utrzymywał kontakt z pozostającymi w H. współsprawcami przestępstwa (nadawcami przesyłki z narkotykiem), że jego zaangażowanie w „przemyt” marihuany było aktywne i w pełni świadome. Wykazał też, że wyjaśnienia oskarżonego mające sugerować właśnie ową nieświadomość zawartości przesyłki są niewiarygodne, a twierdzenie, że w przesyłce miały być książki oczywiście nieprawdziwe i nielogiczne – sprzeczne ze zgromadzonymi dowodami, z których Sąd wyprowadził logiczne wnioski.

Rozumowanie Sądu jest logiczne, wynika z całokształtu zgromadzonych dowodów, ocenionych zgodnie z regułami art. 7 k.p.k. Zarzuty apelacji w tej części nie zdołały w niczym podważyć poglądu Sądu o winie oskarżonego. W sprawie oczywisty jest brak podstaw do podzielenia zarzutów obrazy przepisów postępowania, czy wskazanych uchybień w ustaleniach faktycznych. Apelacja sprowadza się do nieskutecznej polemiki z ustaleniami i ocenami Sądu, nie wskazując zasadnych argumentów na ich podważenie.

Dlatego apelacja w tej części nie mogła skutecznie doprowadzić do uwzględnienia wniosków, czy to o uniewinnienie oskarżonego, czy to o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Zasadny natomiast okazał się zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności.

O ile bowiem Sąd orzekł ją w minimalnej, przewidzianej ustawą wysokości, to nie rozważył dostatecznie, czy w sprawie nie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek przemawiający za nadzwyczajnym złagodzeniem kary.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego oskarżony – obecnie 54-letni, dotychczas niekarany, wykazał dotychczasowym życiem, że przestępstwo, które popełnił było epizodem w jego życiu, który się nie powtórzy. Rodzaj narkotyku i jego ilość (aczkolwiek znaczna) nie powoduje aż tak społecznie niebezpiecznych skutków, by uznać przestępstwo przypisane oskarżonemu za ciężkie na tyle, by orzec wobec niego długoterminową karę pozbawienia wolności. Szkodliwość popełnionego przestępstwa również doznaje swego rodzaju złagodzenia wobec przechwycenia narkotyku przez organy ścigania, a tym samym unicestwienia zamiaru wprowadzenia ich do obrotu.

Dlatego uznał Sąd Apelacyjny, że w sprawie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek, w którym należy zastosować wobec oskarżonego nadzwyczajne złagodzenie kary – po myśli art. 60 § 2 k.k. – kiedy to nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo jest niewspółmiernie surowa.

W konsekwencji Sąd doszedł do przekonania, że orzeczoną wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności należy obniżyć do 1 roku i 6 miesięcy. Orzeczona w takim rozmiarze będzie stosowna do stopnia zawinienia, społecznej szkodliwości przepisane przestępstwa i spełni swe cele, tak w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, jak

i w stosunku do oskarżonego. Nie znalazł natomiast podstaw do złagodzenia orzeczonej kary grzywny. Tę Sąd I instancji orzekł w kwocie niewygórowanej, skoro oscyluje ona w połowie średniego miesięcznego wynagrodzenia; a zatem nie może być uznana za zbyt dolegliwą, a na pewno za rażąco niewspółmierną.

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok i orzekł jak w jego dyspozytywnej części.